

POSTANOWIENIE

Dnia 4 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Wygoda

Grzegorz Swaczyna (ławnik Sądu Najwyższego)

w sprawie A. M. sędziego Sądu Rejonowego w W.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu niejawnym

w dniu 4 sierpnia 2020 r.

na podstawie art. 35 § 1 Kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 128 ustawy
Prawo o ustroju sądów powszechnych

postanawia:

1. uznać się niewłaściwym do rozpoznania zażalenia na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w (...) z dnia 14 stycznia 2020 r. w przedmiocie odmowy uwzględnienia zastrzeżenia sędziego do uwagi na piśmie w trybie art. 37 § 4 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych;

2. przekazać zażalenie wymienione w pkt 1 Sądowi Najwyższemu - Izbie Dyscyplinarnej Wydział II do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 14 stycznia 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) , sygn. akt ASDo (...) w sprawie A. M. sędziego Sądu Rejonowego w W. na skutek zastrzeżenia sędziego do uwagi na piśmie w trybie art. 37 § 4 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, odmówił uwzględnienia zastrzeżenia. Powyższą uchwałą zaskarżyła sędzia A. M. zarzucając rozstrzygnięciu m.in. naruszenie przepisu art. 170 k.p.k., 177 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy Prawo o ustroju sądów

powszechnych. Art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje

Ustawa z dnia 20 grudnia 2019 roku o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2020.190), która weszła w życie w dniu 14 lutego 2020 r., znowelizowała przepis art. 27 § 3 pkt 2 ustawy o Sądzie Najwyższym, który w obecnym kształcie stanowi, że Wydział Pierwszy Izby Dyscyplinarnej jest właściwy w szczególności w sprawach sędziów Sądu Najwyższego oraz w sprawach sędziów, asesorów sądowych, prokuratorów i asesorów prokuratury dotyczących przewinień dyscyplinarnych, rozpoznawanych w pierwszej instancji przez Sąd Najwyższy oraz zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej lub tymczasowe aresztowanie. Z kolei zgodnie z nowym brzmieniem art. 27 § 4 ustawy o Sądzie Najwyższym wydział Drugi rozpatruje w szczególności: odwołania od orzeczeń sądów dyscyplinarnych pierwszej instancji w sprawach sędziów, asesorów sądowych, prokuratorów i asesorów prokuratury oraz postanowień i zarządzeń zamykających drogę do wydania wyroku; kasacje od orzeczeń dyscyplinarnych oraz odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa.

Dla porządku należy stwierdzić, że nie została w tym przepisie wprost uregulowana właściwość wydziału Izby Dyscyplinarnej w zakresie wnoszonych przez strony wniosków o wznowienie postępowań, jak też skarg na orzeczenia sądów korporacyjnych orzekających w II instancji.

Mając jednak na uwadze aktualną treść przepisów konstytuujących właściwość Wydziałów Izby Dyscyplinarnej stwierdzić należy, że **Wydział Pierwszy Izby Dyscyplinarnej jest wyłącznie sądem rozpoznającym sprawy w I instancji zaś sądem właściwym do rozpoznawania wszystkich środków odwoławczych w sprawach dyscyplinarnych, a także immunitetowych będzie Wydział Drugi Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego**. Sąd Najwyższy w tym zakresie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniach z dnia 26

maja 2020 roku, sygn. II DZP 1/20, z dnia 1 czerwca 2020 roku, sygn. I DO 18/20, a także z dnia 16 czerwca 2020 r., sygn. I DSI 6/19.

Jak trafnie zauważył Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 maja 2020 roku, II DZP 1/20: *zmiana treści art. 27 § 3 pkt 2 lit a) poprzez dodanie wyróżnika „rozpoznawane w pierwszej instancji” byłaby – przy innym zamierzeniu ustawodawcy, niż ustanowienie Wydziału Pierwszego Izby Dyscyplinarnej sądem rozpoznającym spawy wyłącznie w pierwszej instancji – zwyczajnie zbędna.*

Odnosząc się bezpośrednio do rodzaju sprawy będącej przedmiotem niniejszego postępowania wskazać należy, że jakkolwiek uwaga, o której mowa w art. 37 § 4 p.u.s.p., jest środkiem z zakresu wewnętrznego nadzoru administracyjnego, to w zakresie toku rozpoznawania zastrzeżeń na uwagę lub zażalenia na odmowę uwzględnienia zastrzeżenia sędziego, odpowiednie zastosowanie mają przepisy prawa karnego procesowego. Wobec powyższego zażalenie na odmowę uwzględnienia uwagi należy traktować na gruncie procesowym jako środek odwoławczy.

W zakresie zasad intertemporalnych wskazać należy, że art. 14 ustawy z dnia 20 grudnia 2019 roku zmieniającej m. in. art. 27 ustawy o Sądzie Najwyższym, określa normę intertemporalną wyłącznie w zakresie prawa materialnego *stricte* w odniesieniu do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie ww. ustawy, a zatem przed dniem 14 lutego 2020 roku. Przepis ten nie odnosi się więc do reguł procedowania rządzących postępowaniem dyscyplinarnym (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2020 roku, sygn. II DZP 1/20, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2020 roku, sygn. I DO 18/20, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2020 roku, sygn. akt I DSI 6/19).

W zakresie stosowania reguł intertemporalnych powołać należy się na zasadę ogólną, zgodnie z którą należy stosować przepisy procesowe obowiązujące w czasie trwania postępowania, a więc przepisy aktualnie obowiązujące. Jeśli więc "nowa" ustawa procesowa nie przewiduje przepisów przejściowych to trzeba stosować tę "nową" ustawę, wobec utraty mocy prawnej przez "starą" ustawę. W tej sytuacji nowe przepisy procesowe "chwytają w locie" toczące się postępowanie

(uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 r.I KZP 27/03, OSNKW 2003/11-12/90).

Powyższe oznacza, że sądem właściwym do rozpoznania zażalenia na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w (...) w przedmiocie odmowy uwzględnienia zastrzeżenia do uwagi złożonej na piśmie, jest Wydział Drugi Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.